

Opgave 21 : KRISNA

Geboorte en jeugd van Krisna worden kort verteld (enkele anekdotes).
Dan ook kort vertellen van de MAHABHARATA

KRISJNA

uit de BHAGAVA DGITA in de MAHAB HARATA

De wijde vlakte van Kurukseta was zo vol mannen, paarden, wagens en olifanten dat het leek of de heelaarde zich daar had verzameld. De beide partijen overlegden eerst aan welke voorwaarden ze zich in de strijd gingen houden. Ze kwamen het volgende overeen :

Alleen krijgers die dezelfde wapens droegen mochten tegen elkaar strijden.

Men mocht niemand aanvallen die niet klaar was voor de strijd en ook hen niet die van schik niet meer konden bewegen.

Een krijger die al met iemand aan het vechten was, moest men niet laten.

Mensen zoals lastdragers, voerlui en muzikanten mochten niet worden gedood.

Toen stak een hevige wervelwind op en de stofwolken verduisterde de zon. Het regende bloed en kleine steentjes, die met de wind meewaaiden, sneden de mensen in het gezicht.

Arjuna had Krisjna als wagenman. Hij keek over de beide legers en zag overal in beide kampen bloedverant en gode vrienden. Hij zei tegen Krisjna : "Als ik al die familieleden en vrienden zie die met elkaar gaan vechten, dan wordt mijn mond droog en gaan mijn haren oevereind staan. De moed zakt me in de schenen en ik voel me zo slap worden dat het zwaard me uit de handen valt. Ik wil niemand van deze mannen doden. Onze tegenstanders willen strijden, maamoeten wij daarom dat ook doen ? Ik zou liever hebben dat de Kaurava's me ongewapend en weerlos versloegen."

Krisjna wilde Arjuna moed geven en zei : "Waarom ben je zo moedeloos ? Dat past toch helemaal niet bij jou. Jij bent een vorstelijke held !"

Arjuna zei : "Ik kan toch niet vechten tegen de rechtvaardige Bhisma ? Hij was mijn

voogd. En ik kan toch zeker niet ten strijde trekken tegen Drona, mijn oude leermeester ? Ik voel alleen maar medijden met mijn vijanden, ik voel geen hat. Ik wil niet vechten."

Toen antwoordde de goddelijke Krisjna : "Het zijn geen wijze woorden die je spreekt. Een echte wijze treurt niet om de dood. Er is nooit een tijd geweest dat wij niet bestonden, en we zullen in de toekomst ook nooit ophouden te bestaan. Het lichaam waarin onze ziel huist, verandert zelfs al tijdens ons aardse leven. Eerst is het een kinderlichaam, dan het lichaam van een jonge man of vrouw en daarna kiimt het weer tot een lichaam van een oude man. Dat is toch bijna hetzelfde alsof de ziel na de dood in een ander lichaam overgaat ? Alleen de ziel bestaat, al de rest is onbelangrijk. De ziel is onsterfelijk en onkwetsbaar. Het lichaam waarin de ziel woont, kan vergaan.

Daarom moet je vechten Arjuna. De ziel die in deze mensen woont kan toch niet gedood worden, ze kan niet sterven. Een ziel kan niet sterven omdat ze ook nooit is geboren. Ze is onveranderlijk en eeuwig. Als je kleren versleten zijn, dan leg je ze af en vervang je ze door nieuwe. Zo doet ook de ziel : ze legt haar versleten lichaam af om in een nieuw lichaam binnen te gaan. Zo gaat het eeuwig en altijd verder. Daar moet je toch niet om treuren ?

Aarzel dus niet, Arjuna, en doe wat je stand je verplicht. Er is niets dat een ksatriya meer tot eer strekt dan een eerlijk gevecht. Als je niet vecht, is het een zonde, want dan doe je niet wat je volgens je stand verplicht bent te doen.

Sta op, Arjuna, en werp je in de strijd ! Als je verslagen wordt, zal je ziel de vreugde van de bevrijding kennen. Als je wint, zal je hier op aarde de vreugde van de

overwinning kennen.

Maar je moet niet denken aan veugle of pijn, denk niet aan winst of verlies, doe je plicht. Strijd om te strijden. Wat je doet is belangrijk, niet het resultaat. Doe wat je moet doen en let niet op het resultaat, het is niet belangrijk of je er succes of mislukking mee baalt. Alle daden die je doet moeten offers zijn, daar wordt de wereld betervan. Toen Brahma de mensen schiep heeft hij ook het offer geschapen. De mens moet met offers de goden versterken. Dan kunnen de goden ook de mensen versterken. Hij moet een voorbeeld zijn voor de aaderemensen. Doe dus wat je moet doen, doe hiervoor mij.

Ikzelf ben al vele malen in een aards lichaam geboren. Telkens als de mensen goddeloos worden, kom ik in een mensengestalte op de aarde om de mensen op hun plichten te wijzen. Ik kom om de rechtvaardigen te beschermen, om de kwaden te vernietigen en om devroomheid op aarde te herstellen. Er zijn maar weinig mensen die mij werkelijk kennen. Zelfs de mensen die er alles aan doen om volmaakt te worden, kennen mij niet. Ik besta uit drie elementen : aarde, water, lucht, vuur, ruimte, geest, begrip en bewustzijn. Ik heb echter nog een andere natuur, die hoger is. Ik bezit een ziel die het heelal in stand houdt. Ik ben de schepper van het heelal, maar ook de vernietiger. Er is niets boven mij. Alles wat bestaat wordt door mij samengehouden, zoals de kralen van een ketting door de daad worden bijeengehouden. Ik ben de smaak van het water, het licht in de zon en de maan. Ik ben het geluid dat door de ruimte reist, ik ben de menselijkheid. Ik ben de gaur van de aarde, de gloed van het vuur. Ik ben het leven in alle wezens. Ik ben het eeuwige zaad van al wat is. Uit mij is alles ontstaan : goedheid, ijverige vurigheid en trage luiheid. Ik sta boven alles en ben onvergankelijk. Alles wat je doet, Arjuna moet en offer zijn aan mij. Ook als je drinkt, als je eet, als je aalmoezen geeft, als je strenge ascetische beoefent, ook als je strijdt.

Ik ben de ziel van wat leef, ik ben het

begin, het midden en het einde. Ik ben de dood en de oorsprong. Niets kan bestaan zonder mij."

Arjuna zei : "Heer, toon mij uw onveranderlijke zelf."

Toen opbaade Vishnu zich aan Arjuna. Zijn gestalte had tachtig monden en acht en zijn wondebare gezichten stonden gericht naar alle kanten. Hij was gekleed in hemelse gewaden. Hij droeg sieraden en wapens en bloemen, en hij versierde een hemelse geur. Zijn schittering was zo fel als van ontelbare zomen. In hem was het hele heelal te zien in alle details en toch was het één geheel.

Arjuna boog vol ontzag zijn hoofd en vouwde eerbiedig zijn handen. Hij nam zijn boog en pijlen en zei : "Heer, ik voel mijn krachten wegvloeien in mij stromen, mijn twijfel is verdwenen. Ik zal doen wat je van mij verlangt."

Een donderend geras klonk op. Het leeuw wel of het hoorngehoel, het tromgeroffel, het geratel van de wagenwielen en het gebrul van de olifanten deelde in twee zouden doen splitsen. Luid schreeuwden de krijgers hun strijdkreten. Toen stormde de legers op elkaar af en was de strijd begonnen. Bind van veelvlust vielen de troepen aan. Familie- en vriendschapsbanden werden vergeten. Wagens bosten frontaal op elkaar en werden verpletterd. Reusachtige olifanten deden niets omzietend vooruit en scheurden elkaar aan stukken met hun slaganden. Sommige kolossen werden getroffen door pijlen of zwaarden en vielen met een doffe klap neer. Ook de krijgers te voet gingen elkaar te lijf. Hun wapens raakten besmeurd met bloedende één na de ander werd van het leven beroofd. De vele slachtoffers van knotsen, knuppels, scherpe zwaarden en olifantstande jammerde hartverscheurend. De troepen te paard reden op hun vurige rossen op elkaar in en doorboorde elkaar met hun blikkerende lansen.

Vijftien dagen duurde de strijd.

